

Yıllar yıldırıyor herkesi.

İdealler hayatla karşılaşınca ne kadar yaşar?

İdealine bağlı herhalde, biraz da *hayata*. *Dünyanın en iyisi* olmak gibi bir ideali olan kişinin, muhtemelen çarpacağı gerçekler, bu ideali söndürüp, daha makul seviyelere çekecektir. Dünyanın en iyisi olacak insan bile, bunu baştan *en iyisi olacağım* diye istemez. Hepsinin bir sırası var.

Çok iyi bir öğretmen olacağım, şu yanlışları yapmayacağım. Evet ama o yanlışları yapanlar da senin gibi insanlar. Belki biraz farklı ama sen de onlardan önemli derecede farklı değilsin. Nasıl olacak da bu idealini gerçekleştireceksin?

Bir de yaş tabii. Yaşlandıkça ve *Angst* form değiştirdikçe, evlenmeden önce *acaba evlenebilecek miyim?* gibi bazı endişelerde somutlaşan *Angst*, çocuklardan sonra *ölüm* sureti almaya başladıkça, insanın idealleri de artık kaybolmaya, aceleye getirilmeye başlıyor. Benim açımdan da böyle olabileceğini farkediyorum. Yazmak istediklerimin hepsini yazamayabilirim, öncekilerin de pek çoğu yazamamış olabilir. İlgilendiğim konular kolay yazılan konular olmadığı ve düşünecek kadar kafa selametine ulaşamadığım için, yarım ve kesik nefesler halinde bırakılmış notlar. Tam bir şarkı değil, sadece melodiler. Elimden bunlar geldi, belki yeter, belki de hiç yazmasam da olabileceğim derim.

Yıllar insanı yıldırıyor. Ölüm insanı tüm değerlerini, sevgilerini, hayatın kendisini sorgulamaya götürüyor. Bağımlılıklarından daha az utanıyor, daha az kibirli oluyorsun. İnsanların ekseriyetinin zor bir kavga verdiğini anlayacak kadar yaşadığında, yanlış da yapsalar, aptal da olsalar zavallı ve küçük insanların merhameti hakettiklerini görüyorsun. Bu merhamet çok defa boşvermekle, umutsuzlukla eş anlamlı. *Daha fazlasını bekleyemeyiz*.

Daha fazlasını bekleyemem çünkü tümünü gördüm. Bundan fazlasını üretecek, daha iyi olacak, daha iyi bir yere konacak halde değiliz. Bu beklentisizlik hali umudun yerini alıyor. Umut, bir zamanlar bize *farklı* olacağımızı söyleyen umut, bir yaştan sonra kendini *belki o kadar da kötü değildir her şey* umuduna bırakıyor. Umursamaz bir umut.

Umudum da kalmadı. Ne kendimden, ne dünyadan. İnsanın *aptal* olduğunu kavradım. Bunu değiştirmek de elimden gelmiyor. İnsanların artık kendi kaderlerini tayin etmeyecekleri ve kendi iyilikleri için *robotlar* tarafından idare edilecekleri bir dünya özlüyorum. Manasız kavgaların olmadığı ve tuhaf önyargılarla dolu beyinlerin nükleer bombaların tetiğini ele geçirmediği bir dünya.

Yıllar beni de yıldırıldı. Anlaşılağım umudu kalmadı. Dünyanın daima daha iyiye gidebileceğini sanmıyorum. Bir miktar ileri, bir miktar geri. Umut ileri gittiklerimizin, geri gittiklerimizden fazla olması. Bundan başka umut yok.

Hayat bizimle alay ediyor. Hayat bizi örselemek için tüm sevdiklerimizle ve sevgimizle alay ediyor. *Hayat bir espri ve anlamını söylersem, esprisi kaçır* diyordu bugün bir karikatür. Espriyi hiçbir zaman anlayamayacak yılgınlığa eriştiğimi kabul ediyorum.

Yıllar beni de yıldırđı. Yaşamak beni öldürüyor. Sonsuzluğun gölgesinde, yokluğun ruh yakan alevlerinden korunmaya çalışıyorum ama bir yandan da, bu zamana kadar ne olduysa, bundan sonra da onlar olacak diyor.